

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **A. H.**, proti žalovanému **Nejvyššímu správnímu soudu**, se sídlem Brno, Moravské náměstí 611/6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 8. 2020, č. j. 30 A 30/2020-12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 11. 9. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byly výroky I. ke společnému projednání a rozhodnutí spojeny a výroky II. odmítnuty jeho žaloby proti usnesením žalovaného – Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 As 366/2019-11, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 5 As 390/2019-10, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 5 As 424/2019-13, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 5 As 402/2019-29, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 5 As 372/2019-11 ze dne 28. 11. 2019, č. j. 3 As 372/2019-16, ze dne 23. 1. 2020, č. j. 3 As 17/2020-13, ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 6/2020-14, ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 As 33/2020 14, a ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 As 32/2020-14. Nejvyšší správní soud těmito usneseními odmítl kasační stížnosti proti rozhodnutím Krajského soudu v Brně, Krajského soudu v Ostravě a Městského soudu v Praze pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), respektive pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[2] Spolu s uvedenou kasační stížností podal stěžovatel obsahově totožné kasační stížnosti směřující proti usnesením krajského soudu v každé další věci (sp. zn. 30 A 32/2020, sp. zn. 30 A 33/2020, sp. zn. 30 A 34/2020, sp. zn. 30 A 35/2020, sp. zn. 30 A 36/2020, sp. zn. 30 A 50/2020, sp. zn. 30 A 51/2020, sp. zn. 30 A 52/2020, a sp. zn. 30 A 53/2020), která byla napadeným usnesením spojena ke společnému projednání. Vzhledem k tomu, že o žalobách pod vyjmenovanými spisovými značkami rozhodl krajský soud jedním, v záhlaví uvedeným usnesením, všechna stěžovatelova podání směřují proti tomuto jednomu usnesení, a jedná se tedy o jednu kasační stížnost.

[3] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., „[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).“

[4] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[n]estano*u*ví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“

[5] Stěžovatel v projednávané věci podal u Krajského soudu v Brně „žaloby“ proti rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vydaným v řízeních o kasačních stížnostech podaných stěžovatelem v jiných věcech. Soudní řád správní nicméně nepřipouští, aby bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí správního soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo podání stěžovatele učiněné u krajského soudu označeno jako „žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo „působilé“ řízení o žalobě zahájit. Bylo proto zcela namístě, aby krajský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího založil. Rozhodl-li krajský soud o odmítnutí stěžovatelových „žalob“ usnesením, poskytl mu tím určitý procesní „nadstandard“, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit.

[6] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nebot' o návrh se v případě jeho „žalob“ vůbec nejednalo) a nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[7] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu